

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

IV. Satisfit objectionibus contra dicta in præcedenti Cap.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

[Consideratione verò (inquit Raynaudus) dignum est, hæc studia indies non obsolescere. Imò quo magis nebulones aliqui, & pruriginosi à pietate malè constituti, in sacrum SCAPULARE, licenter vel linguas exerunt, vel calamos exacuunt, eo amplius feruere Fidelium affectus, & numerum augetur, captantium Religiosum hoc Schema, ut per illud inter speciales DEIPARÆ Filios ac Fratres cooptentur. Nimirum casti sunt Satanae, & Emissariorum ejus quantivis conatus, adversus desponsam à DEIPARA tutelam. Et ex antiquo Divinae Curia stylo, pietas, quo plus appetitur turbibus, eo felicius increfcit. Notatum id est in Filiis Israel, de quibus scriptum est Exodi 1. Cap. *Quanto opprimebant eos, tanto magis multiplicabantur & crescebant.* In Christianis falce Ethnica demetis, idem observabat Tertullianus, cum Paganis insultaret ac diceret: *Nil proficit exquisitior quaque crudelitas vestra, illecebra est magis sectæ.* Plures effimur, quoties metimur à vobis: semen est, sanguis Christianorum. Tunc magis edificatur hæc secta, cum cædi videtur; ajebat idem ad Scapulam. Idipsum occino obstrepentibus pietati Scapularis Carmeliti &c.]
Hactenus Raynaudus.

Loc. cit.
Quanto magis ab aliquibus hic Deiparæ cultus ac habitus impugnatur, tanto amplius increfcit & inclarescit.

in fine Apolog.

CAPUT IV.

Satisfit objectionibus contra dicta in precedenti Capite.

Dupertinam plebem, Orbe ferè universo SCAPULARI Partheno-Carmelitico addictissimam, nemo invidet. De Summatibus tamen est qui reclamationem. Nec unus, quamvis unus præsertim Launoyus; qui duas Regum gemmas, S. LUDOVICUM IX. Gallia, & S. EDUARDUM II. Anglia, Monarchas, Scapulari Mariano indutos, dicere; falsitatis infimulat, & ab historica veritate abhorrere contendit.

S. Ludovicum ex albo Sodalium expungit Launoyus, suo illo solemnari ariete adhibito; quod nemo è tot Historicis, qui S. Regis acta conscripserunt, tradat eum SCAPULARE Carmelo-parthenium induisse. Non Gaufridus de Bello-loco S. Regis Confessarius: non Guilielmus Carnotensis, ejusdem Sacellanus; non Jonuil-

356.

Jonuillæus, non Clydoreus, non Petrus Matteus, res sancti Regis persecuti. Non Bonifacius VIII. qui de eo pleraque adduxit in Diplomate Canonismi; non S. Antoninus, non Papyrus Massonus; non eorum ullus, qui attinentia ad S. LUDOVICUM ex instituto, vel obiter attigerunt. Tantum ante hoc trinocitium, absque veterum suffragatione, auditum est, S. LUDOVICUM gestasse SCAPULARE Carmeliticum. Est igitur fabula gratis conficta, ut magnum illud nomen, inescandis ad Sodalitium ceteris, subserviret. Sicut ex S. Basilio, columba unguentis oblita sepius solvitur; & ad alias pelliciendas inhalatione exquisita fragrantia adhibetur. Constat quidem multorum veterum assertione, S. LUDOVICUM in Gallias reducem, eò primum induxisse Carmelitas, secum ex Oriente abductos. Quod autem Scapulare Carmelitanum gestaverit, nemo prodidit Antiquorum. Est ergo novum figmentum, ad conciliandam Sodalitio claritatem, excogitatum.

Epist. 175.
ad Juliet.

357.

Argumentum ab auctoritate negativa ductum quid concludat?

Huic Launoyanæ argutationi obviando Theoph. Raynaudus *Lib. cit. Part. 2. quest. 8.* ait: [Hoc Argumentum (ut sæpe dixi) falsitate sordet, ut mox patebit: & stramineum est, ac indignum Philosopho; cui in Dialecticis rudimentis insonat vulgare estiam de inanitate argumenti ducti ab auctoritate negativa. Est etiam indignum Theologo, quia nihil proferri potest opportunius, ad convellendas omnes traditiones scripto non comprehensas; quam si dicatur, nihil esse admittendum, nisi quod ab aliquo ejusdem auctoris Scriptore sit proditum; quod est huic magno Antiquario (id enim maximè affectat audire) primum principium.

Ad Annum 1250. Utrum ante S. Ludovici à Palæstina reditum Carmelitæ fuerint in Gallia?

Quinam autem sint multi illi Antiqui, à quibus proditum est, S. LUDOVICUM à Palæstina reducem, primum fuisse, qui Carmelitanos illinc advexerit in Galliam; non modo me latet, sed etiam scio falsum esse: & benè rejicitur à Spondano, annotante, longe ante regressum S. LUDOVICI à Palæstina, aliquot Cœnobia fuisse Carmelitanis constituta in Gallia: & nominatim Burdegalense, in quo S. SIMON *stock* totius Ordinis Generalis, cum visitationem obiret, vita functus est: quod Cœnobium legitur fundatum anno 1099. cum regressus S. LUDOVICI à Palæstina adductis secum Carmelitis Gallis, quos in Palæstina reperit, consignetur anno 1144.

An S. LUDOVICUS antè regressum suum in Galliam, suscepit in Palæstina SCAPULARE, sacrum hunc ritum ibi edoctus : an post regressum idem præstiterit, non ausim affirmare. Suscepisse tamen, atque gestasse SCAPULARE Carmelo-parthenium, quidquid mordax Zoilus muginetur, non est difficile persuadere.

In primis enim certum est, S. Regem Carmelitis addictissimum; præsertim ex quo periclitatus in Mari, appulit ad litus Carmelo subjectum, & cum Fratribus illic degentibus egit familiariter. Narrat hoc ævi illius Scriptor Guilielmus de Samuco, author Chronici de Carmelitarum diffusionem per Syria & Europa Provincias; memorans sex Gallos illius Cœnobij alumnos à S. LUDOVICO fuisse expetitos: & cum bona venia Moderatorum, in Galliam abductos. Pijssimum ergo Regem, ergà hos DEI Servos optimè animatum, & per tempus peregrinationis sancta eorum consuetudine captum; magnum erit si credamus, Habitu sancto, de quo ab iisdem Religiosis inaudierit, amicitiri voluisse; hominem adeò flexilem ad pietatem, & cujusvis religiose observantiæ sequacem, ut ejus Acta demonstrant? Nec est inane, vel adeò obscurum collati sancto LUDOVICO sacri SCAPULARIS argumentū, quod contulit Carmelitis Parisiensibus trabeam purpureā, quàm gestaverat in sua in Regem inauguratione: veluti refundens Regium paludamentum, pro panno, quoad materiam vili, sed ad pietatis usum pretioso.

Quod verò admodum urget BONIFACIUS VIII. in Diplomate de ejus Canonismo, affirmat, S. LUDOVICUM è Palæstina reducem; [summæ humilitatis insignia demonstraturum, pompis à se penitus abdicatis (licet vita & conversatio ejus prius fuisset satis honesta) peculiarem vestem, non pomposam sed humilem: non regiam, sed religiosam, assumpsisse.] Idem fert, quod Gaufridus de Bello-loco, & Guilielmus Carnotensis, ipsius Domestici affirmant, S. Regem gestasse Caputium ad scapulas protensum, vitæ religiose insigne. Et idem habetur ex Thoma Cantipratano, ejusdem ævi Scriptore; quem supra adduxi, memorantem fannas Nuntij à Duce Geldriæ Lutetiam missi, qui in reditu derisit, incessitque scommatibus gestationem Caputij scapulas tegentis, quàm in S. Ludovico notarat. En ergo Authores S. Ludovico synchroni, quos adversarius extare negabat; attestantes gestationi Scapularis per S. Ludovicum,

358.

S. Ludovicum Carmelitis addictissimum.

S. Ludovicum Scapulare Carm. gestasse probatur, respondeturque Adversarij objectionibus.

vicum. De Scapulari enim Mariano, quod jam olim nomine *sancti Habitus, & religiosi Habitus* Carmelitani donatum est, accipio, quod hi Scriptores tradunt de Religioso indumento per S. LUDOVICUM assumpto: & in regressu à Palestina, palam gestato.

359.

REFRAGATUR tamen huic meæ interpretationi horum Authorum, Lucas Wadingus Ordinis Minorum; existimans accipiendos potius esse, de habitu tertij Ordinis S. Francisci. A plerisque enim proditum est, S. Ludovicum S. Francisci fuisse Tertiariū. Hoc non nego; virum enim undecunq; captantē Religiosæ pietatis exercitium, eum sicut Carmelitani, ita hanc Franciscani Ordinis tesserā, assumere voluisse, facile persuadeor. Sed Vestem Religiosam, de qua citati Authores loquuntur, fuisse vestem Tertiariorum S. Francisci planè inficior. Et probo; quia habitus Tertiariorum S. Francisci, aliū non erat quàm Chlamis & Tunica; ut habetur in Regula Tertiarij præscripta. At vestis S. Ludovici, quàm Authores adducti describunt, habebat cucullum ad scapulas protensum. Erat igitur alia à vestitu Tertiariorum S. Francisci. Quinimmo de ipso habitu FF. Minorum simpliciter dictorum ambigi potest; an initio habuerit Caputium, sejunctum à tunica. Nam cum FF. Minores principio incederent amicti more Pastorum (hoc est, habentes Caputium tunicæ assutum) primus S. Bonaventura in Comitij Generalibus Narbonæ habitis, anno 1260. cucullum adjecit; ut in ejus vita annotat Gallefinius, habeturque etiam ex Volaterrano.

Cap. 3.

Cap. 9. lib.
21. Antropol.

Confirmatur, quia in ea S. Francisci veste, quam asservat magnus Dux Etruriæ theca Christallina obductam, cernitur caputium quadratum assutum, absque orbiculari parte ad pectus pendente: & absque rotundo Capitis obvelamento, quod unum postea FF. Minoribus præscripsit S. Bonaventura. Si igitur simpliciter dicti Minores, initio caruerunt caputio; sed inceserunt sicut pastores, aperto capite, fluente capillitio: Tertiarij autem explicitè præscripta est jam olim vestis absque cucullo; unde divinare nequaquam licet; caputium à capite ad scapulas pendens, à S. LUDOVICO gestatum, fuisse habitum Tertiariorum S. Francisci? Fuit ergò SCAPULARE Carmelo-parthenium, ut disertè produnt laudati Historici, & confirmat ratio ex eo ducta; quod nullus alius tunc Ordo, præter Carmelitas, habebat SCAPULARE pro tessera.

Ordi

Ordinis, Sæcularibus communicabili. Sed cum FF. Minores funem, Dominicani Rosarium, Augustiniani cingulum, impertiunt Sodalibus quos asciscunt, sola ex illis Religio Carmelitana imperit Scapulare. Nunc quidem absque caputio, per nonnullam condescensionem ergà eos, qui timebant audire Monachi, si prodirent cucullati: olim tamen cum cucullo sive caputio, ut disertè habet Joannes Author libri *de institutione Monachorum Cap. 39.* & docent etiam veteres picturæ, hodieque conservatæ, ut notant doctissimi P. Leo à S. Joan. in *Typo vest. Religiose*, & P. Joan. Cher on in *vindic. pag. 179.* qui hoc punctum diligenter discussere. Nec hujusmodi Scapulare cucullatum, tunc temporis occultè gestabatur, ut nunc de Scapulari recepto assolèt, sed propalàm, & in manifesto præferebatur; non abhorrentibus piis Fidelibus, profiteri se apertè, speciales DEIPARÆ Filios: idque à S. LUDOVICO factum notat Palæonydorus.

Quod autem Adversarius ait, vel hoc nomine id repudiandum esse, quod scriptum sit à Palæonydoro, Scriptore Mythologo, convitium est non argumentum, refellens, quod de hac re dixit Palæonydorus; qui tametsi Canonicus Scriptor non sit, atque adeò aliquando humani quippiam pati potuit; non est tamen cur adeò despuatur, homo suo sæculo clarus: & variis scriptionibus à Possentino in *Apparat. sac.* recensitis, celebratus.] Ita Raynaudus

In sancto EDUARDO II. Anglorum Rege, Sodalibus nostris Parthenijs eripiendo, licenter admodum exultat adversarius, adducto enim Palæonydoro id tradente, & ingentia beneficia à S. EDUARDO secundo Carmelitis collata, intuitu SCAPULARIS Mariani referente, reponit; (*At S. Eduardus secundus, cum ad annum circiter 1064. obierit, uti non potuit Privilegio Stockij, qui ducentis annis illo Rege posterior fuit.*) Impingit hic Adversarius nec uno modo. Imprimis quia EDUARDUM illum sanctum, quem ait obiisse sub anno 1064. ait esse Eduardum secundum. At is fuit Eduardus tertius. Deinde quia non advertit, post hunc Eduardum tertium, fuisse alium, æque dictum Eduardum secundum. Et iste quoque fuit Sanctus, in quem cadunt, quæ dixit Palæonydorus.

Observandum itaque est ex Camdeno, EDUARDUM illum In Britan. sanctum, qui sub annum 1064. nullis relictis liberis è vita excessit; Chorogr.

Quot fuerint inter Angliæ Reges Eduardorum diversa familiae?
Anno 1307

testamento instituisse successorem Guilielmum Nothum, Normanniæ Ducem; ejus posterum, quod sanguinem ex Eduardo III. non traherent, novam induxerunt *Eduardorum* seriem, inchoatam ab obitenta per Anglos Normannia, ut attigit Spondanus; bene monent hunc EDUARDUM secundum, de quo agimus, attenta serie Regum Anglorum anteriorum ejusdem nominis, dicendum fuisse *Eduardum quintum*: juxta autem novam seriem dici *Eduardum secundum*. Tres enim numerabantur Reges Angli, sortiti nomen *Eduardi*, ante Normannorum in Anglia dominatum. Primus obiit anno 927. Secundus pro Martyre habitus, & miraculis clarus, fato functus est anno 978. Tertius excessit è vivis, anno 1066, & centum ab obitu annis per ALEXANDRUM III. fastis Sanctorum est adscriptus. Postquam vero Angliam tenuere Normanni, nova series *Eduardorum* est inchoata; in qua primus obiit anno 1307. Ejus filius *Eduardus secundus*, præ adamantina patientia Martyr habitus, is est quem Palæonydorus in hac *Eduardorum* serie, rectè nominavit *Secundum*. Vixit autem tempore JOANNIS XXII. cujus Diploma ad hunc Eduardum exhibet Cherubinus, præfixa hac inscriptione; *Charissimo in Christo Filio EDUARDO II. Regi Anglorum Illustri*. Unde cum Reges omnia pervideant, non ignoravit, quæ in Anglia erant vulgatissima, de viso B. *Simoni* objecto: & ea quoque rescivit, quæ fama passim disseminabat, de apparitione DEIPARÆ, & promissione per eam facta JOANNI Pontifici. Itaque rectè dicitur, favisse Carmelitis, intuitu SCAPULARIS Mariani, illudque induisse & gestasse, ut referebat Palæonydorus. Quem si Launoyus deprehendisset in adeò aperta aberratione circa notam temporis, & in tam pingui anæchronismo, cujus ipse revictus est; ut insultaret prostrato? ut exultaret? ut ostentaret suam Antiquitatum peritiam, & in scrutandis vetustis ruderibus, ac parietinis accurationem?

S. Eduardus intuitu Mariani Scapularis plurimum favet Carmelitis.

361.

An pauperes in nostrum sint recipiendi Sodalitium?

NONNULLIS quoque parum æquis ac sapientibus Mariani habitus, cultusvè æstimatoribus ac promotoribus, minus congruum videtur, quod pauperes & inopes, mulieres ac puellæ, aut humilis atque infimæ conditionis, & ætatis personæ promiscuè hac sacra veste induantur, atque in tam illustre Sodalitium adsciscantur. Verum hos minimè esse excludendos, nullus verè pius ac Christianus negabit.

Nam

Nam pro pauperibus in Cœtus Christianos cooptandis, S. Jacobus in Epistola sua Canonica, contexit Apologiam, docens pauperes non esse hac in parte posthabendos: nec esse cur is, qui in veste præclara, & splendidè annulatus accedit, admittatur, truso foras paupere. Nazianzenus paucis multa in eandem sententiam stipavit. Pauperes, inquit, nostri secundum DEVM fratres, etiamsi nolitis: qui eandem nobiscum naturam nacti sunt, atq; ex eodem luto compacti, ex quo primum creati sumus, qui nervis atq; ossibus perinde atq; nos innexi: qui pellibus & carnibus aequè ac reliqui omnes induti: quiq; etiam (ut majora dicam) imaginem Divinam perinde ac nos acceperunt, meliusq; fortasse, quàm nos, tuentur atq; conservant; etiamsi alioqui corporibus labefactati, atq; corrupti sint; qui eundem Christum secundum internum hominem induerunt, atq; idem spiritus pignus fidei suæ commissum habent: qui earundem nobiscum legum participes facti sunt, eorundem Oraculorum, Testamentorum, Conventuum, Mysteriorum, ejusdem spei: pro quibus Christus, qui totius mundi peccatum tollit; qui celestis vite coheredes sunt; etiamsi ab hac longissimè aberrarunt, qui cum Christo sepeliuntur, ac cum eo ad vitam redeunt: siquidem compatiantur: ut & conglorificentur. Similia habent Basiliius atq; Nyssenus, à quibus causa pauperum agitur valentissimè. Itaq; nō est cur pauperes repellantur à sacris Cœtibus. Quis verò non est averfatus anomalam pietatem Livoniorum, quorum meminit Gerson, dicens, eos procul fecisse à communione Corporis Christi, rusticos & egenos? Commendat usum contrarium Chryostomus: esset ergò haud dissimiliter justa concitatio, si pauperes (tantum quia pauperes) à speciali Filiatione DEIPARÆ excluderentur.

Orat. 16.

Quare pauperes non sint spernendi, sed admittendi?

I. P. Opus. de declarat. defectum Ecclesiast.

PRO admittendis autem in suo gradu & ordine mulieribus, sufficit ea ratio, quàm suggestit pia matrona, cum S. P. HILARION ad colloquium eammittere recusaret. Dixit enim: *Et hic sexus genuit Salvatorem.* Et sunt sanè ipsæ quoque capaces omnium spiritualium bonorum, quæ Sodalibus indulgentur: & possunt absq; indecentia, in hujusmodi Cœtum cooptari.

362. An mulieres &c.

Tandem pro constitutis in humili ætate, pugnavit Christus Dominus, affirmans talium esse regnum Cælorum, & vetans eos prohiberi ad se accedere. Itaq; quos DEUS admittit, homines ne repellant; cum præsertim Ecclesiæ pietas, ipsos etiam lactentes, sacris divinatorum Ordinum vestimentis, passim induat.

An pueri, & puellæ?

363.
An mani-
fè facino-
rosi?

Hom. 17. in
Epi. ad Heb.
in mor.
lib. 5. instit.
cap. 12.
Orat. 1. in
Agonist.

Lib. 4. E-
pist. Ser.
Poët. pag.
187.
Homines
bonæ famæ
& vitæ so-
lum admit-
tendi sunt.
In Thef.
Carm. c. 23.
Matth. 7.

UNUM autem impensè animadvertendum est à prælati & præ-
fectis celeberrimi hujus Sodalitij, ne scilicet promiscuè omnes, si vi-
tam & mores spectemus, admittantur: neque enim manifestè facino-
rosi, aut vitam exlegem, cum publica offensione agentibus, confe-
rendum est sacrum hoc Marianumq; schema, redundaturum in So-
dalitij infamiam. Quod si olim, qui admittebantur in agonisticos,
probabantur, nec nisi expertes labis, ac noxæ allegebantur in Cœtum,
cæteroqui profanum, ut S. Chrysostomus notavit & Callianus, ac ex
Theognide Themistius, Faber & alij in eo argumento versati; quo-
modo pius Cœtus Filiorum & Fratrum specialium DEIPARÆ, per-
sonas probrosas in unum secum mysticum corpus, glorioso DEI-
PARÆ nomine prænotatum, adscisceret. Incongrua profus esset
ea consociatio, possetq; ei occini illud Propheticum: *quid poteris ad
tritium?* Universa item illa planè indigna parium disparium consocia-
tio, quæ ab Eucheria nobili puella rustici & servi conjugium dete-
stante, carmine eleganti recensetur, bellè ad hujusce Societatis aver-
sationem faceret. Personæ ergò ritè probatæ, & bonæ famæ & vitæ,
atque sine macula Cœtum dehonestatura, in Sodalitium hoc Carme-
lo-parthenium coaptandæ solum sunt. Sic cœnset cum multis Cypria-
nus à S. MARIA, adducens ad hoc confirmandum illa Christi Domi-
ni verba: *Nolite dare Sanctum canibus, neq; mittatis margaritas vestras ad
porcos; ne forte conculcent eas pedibus suis, &c.* Id est, ut ipse exponit
ad hoc propositum: *Nolite cælestem & Marianum hunc habitum con-
ferre hominibus, qui instar porcorum, in peccatorum
luto volutantur, & instar canum repetitis sceleribus
ad vomitum redeunt.*

PARS